

BLUERERET

NR 8 JUNI 1979 DEN NORSKE FN-KONTINGENT I LIBANON

vi vil at Jarle ikke skal glemmes

— Jarle Havard Warberg var en av våre gode soldater, og vi følte det sterkt da han sa plutselig ble revet bort i fredens tjeneste. Folket i

byen har sørget med. De har kalt denne gaten « Jarle's Road ». Men også NORBATT III ønsker at Jarle ikke skal glemmes når vi drar herfra ;

men at hans offer den 18. april må bli til inspirasjon også for dem som kommer etter oss, så sjefen for NORBATT III, oberst Zacharias

Backer, før han overlot til Jarles tropsjef, kapt Rolf Ridderholt, å avduke minneplaketten på stedet Jarle falt den 18. april.

Statssekretær Jørgen Johan Holst legger ned krans under avdukingen av minneplaketten. Plaketten har følgende tekst på norsk og engelsk : « Til minne om Jarle Havard Warberg som falt her den 18. april 1979 ».

NORBATT III FÅR FN-MEDALJEN

— Ved stadig patruljering, samvittighetsfull utført kontroll- og observasjonstjeneste, og ved forhandlinger på alle plan, har dere klart å holde den nordøstlige sektor

av UNIFILs innsatsområde i en relativt stabil atmosfære. Det er en ære for meg å være

her i dag for å gi dere FN-medaljen. Medaljen er ikke bare et symbol på 90 dagers tjeneste i UNIFIL, men en anerkjennelse for uvurderlig innsats og bidrag til å opprettholde freden i Sør-Libanon, så Force Commander, gen maj E. A. Erskine, i sin hilsningstale til den norske FN-bataljonen under medalje- paraden i Ebel es Saqi den 13. juli.

Gen Erskine var ledsaget av sin NK, brigader Martin Vadset, og sine to adjutanter, kapt C. McNamara fra IRISH-BATT og kapt M. Koras fra FIJIBATT.

Som en spesiell gunst overfor en rekke innbudte norske gjester, lot han disse følge seg rundt foran geleddene og hilse på befal og

Sjefen for NORBATT III får sin FN-medalje. Fra venstre : Kapt Per Johnsen, Deputy Force Commander, brigader Martin Vadset, statssekretær Jørgen Johan Holst, Force Commander, gen maj E. A. Erskine og oberst Zacharias Backer.

forts. neste side

mannskaper som fikk FN-medaljen.

De norske gjestene var statssekretær Jørgen Johan Holst og underdirektør Jokstad fra Forsvarsdepartementet, Chargee d'Affairs Hans Longva fra Beirut, og stortingsrepresentantene Liv Stubberud, Gunvor Schnitler og Ottar Landfald fra Forsvarskomiteen.

Ca. 60 gjester var til stede — sivile libanesere, blant

dem moukhtarene i Ebel es Saqi og omliggende byer — og militære gjester fra Leb. Army og UNIFIL — ikke minst fra de andre norske avdelingene i Sør-Libanon.

Gjestene ble servert lunsj i Ludvigs Bar som er en felleskantene for NORBATT-soldatene. Etter lunsjen ble gen maj Erskine overlevert en norsk offiserssabel fra oberst Backers hand og ble saledes utenlandsk offiser nummer to som far en slik gave som i

Norge symboliserer kommando-verdighet. Førstemann var daværende gen. maj. Burns i Gaza.

I sin tale til NORBATT III karakteriserte Force Commander bataljonens ledere og soldater som gode ambassadører og et pluss for Norges regjering og folk. Han gav uttrykk for anerkjennelse til bataljonens befal og mannskaper for den profesjonelle mate de hadde opptratt på i mange meget farlige og vanskelige situasjoner. Han

berømmet videre oberst Backers initiativ, erfaring, modenhet og selvtilit som har gjort NORBATT III til en meget effektiv og velsmurt bataljon. Hans uselviske og utrettelige tjeneste har vært et betydelig bidrag til UNIFIL, sa gen maj Erskine som nyttet anledningen til a gi den norske kontingentsjefen, brigader Martin Vadset, honnør for hardt arbeid og flid som har bidratt til at Den norske FN-styrken fungerer på en fin mate.

Maj Gunnar Olsen dirigerer Ebel es Saqi Blædseensemble utenfor Ludvigs Bar til ære for gjestene.

NORBATT III er klar til medaljeutdeling, melder NK, maj Erik Erskine, til sjefen for NORBATT III, oberst Zacharias Backer.

2 Oberst Backer far sin FN-medalje av gen maj Erskine.

Statssekretær Jørgen Johan Holst (i /stripet skjorte) i uformell samtale med NORBATT-soldater på Ludvigs Bar.

Menig Jordet fra Otta far FN-medaljen. Fra venstre : Brigader Martin Vadset, statssekretær Jørgen Johan Holst, sjt Arne Skjærpe, menig Jordet og kapt John Kvanli.

Kompanisjefene delte selv ut FN-medaljen til sine menn. Fra venstre: Sjef Kp A, maj Sigurd Hellström har gitt medaljen til Hallstein Natas, Valevag. I backgrunnen korp Knut Egil Olsen fra Sarpsborg (til venstre) og Hugo Andersen fra Heimdal.

I EBEL ES SAQI:

Nytt utstyr til skolen

Dersom det skulle bli nødvendig å utvide skolen i Ebel es Saqi ut over de 15 elever skolen har i dag — skal det i alle fall ikke stå på pulter. En vakker juli-dag kom et helt lass splitter nye skolepulter på en lastebil og stoppet utenfor nedre kirke hvor skolen har sine lokaler i undertasjen. Pultene kom fra UNICEF. Det var så mange av dem at de måtte stues vekk i ledige klasserom, sammen med de gamle, vakleворne skolepultene som nå har gjort sin tjeneste.

Sju jenter og åtte gutter i alderen 5 til 16 år begynte på skolen i februar i år. De var ferdig den 23. juni — og en tid etterpå fikk 14 av dem (en av gutta dumpet og må gå opp igjen) utlevert sine vitnesbyrd hos lærerinnen, Siham Abdo.

Skoleelevene lærer matematikk, fysikk, historie, geografi, samfunnslære og språk. De yngste elevene lærer fransk og arabisk mens de større elevene bare lærer arabisk.

De nye pultene på plass! Fra venstre: Lærerinnen Siham Abdo og Louis Assi. I bakgrunnen Marwan Assi og Rima Náhra. Lengst til høyre Fadwa Abdo.

Utdeling av vitnesbyrd. Fra venstre lærerinnen, Siham Abdo, Marwan Assi, og Urjwan, Nily, Haybat, Zeina og Nail Minder.

AVHÖR AV INFILTRATÖRER ER VÅR VIKTIGSTE OPPGAVE

NORBATTs militærpoliti består av en sjef (löytnant), en NK (fenrik) og seks korporaler. Dette er en spesiell FN-oppsetning som har svært lite til felles med norsk feltoppsetning hvor «Regimentspolitiet» innen infanteri-bataljonen består av en sersjant og to-tre viseorporaler. NORBATTs MP er administrativt underlagt Stabskompaniet og operativt underlagt bataljonssjefen.

— En av våre viktigste oppgaver er avhør og registrering av infiltratører som blir anholdt i vårt A/O. Andre oppgaver er eskortetjeneste, trafikkteneste og etterforskningen. Vi får ellers oversendt en rekke saker fra politikamre og lensmannskontorer i Norge med anmodning om avhør av vitner og mistenkte, sier MP-sjefen, lt Vidar Refvik, til Blue Beret.

Alle rapporter som går til Naqoura må skrives på engelsk. Ordenstjenesten spiller en underordnet rolle i NORBATT. I hele NORBATT III-perioden er bare to mann blitt satt inn i den knøtt-lille arresten på MP-stasjonen i Ebel es Saqi — selv om MP-sjefen medgir at det nok kunne ha vært flere som hadde fortjent å bli satt inn der. Men det skal mye til for at MP-ene tar i bruk slike krasse virkemidler — man forsøker helst med det gode så langt det går.

Cellen på MP-stasjonen er bare på 2 x 1,5 meter. De to som ble satt inn der ble siden hjemsendt.

— Vi har svært få saker hvor de sivile libanesere er innblandet. Befolkningen virker svært hederlige og ærlige. Jeg synes forholdet mellom norske soldater og sivile libanesere er svært godt tatt i betraktning at vi bor så tett opp til hverandre. Vi har hatt en del saker hvor FN-Ola har raspet med seg materiell som tilhører sivile. Alle slike saker som er blitt anmeldt av de sivile, er blitt oppklart, og eierne har fått sitt materiell tilbake, sier lt Refvik.

MP-stasjonen har ofte be-

Militærpolitiet i NORBATT foran en av patruljebilene.

Fremre rekke fra venstre: Korp Stein Wilhelmsen fra Bö i Vesterålen, fenrik og nestkommanderende Trond Lavik fra Oslo, og den nye MP-sjefen, lt Kjell Börje Moe fra Brattvåg i Sunnmøre.

Bakre rekke fra venstre: Korporalene Svein Tennebekk Larsen fra Laksevåg, Lasse Trøen fra Bærum, Åge Morten Pedersen fra Fredrikstad, og Ole Joar Mathisen fra Lundamo.

søk av sivile som kommer med klager som gjelder penger, husleie ol. Det er stort sett saker som må henvises til Ordoff, major Gjernes, som er bataljonens Humanitarian Officer. Han er NORBATTs kontaktperson med de sivile.

MP-avdelingen er «selvdrevet». Den har 3 kjøretøyer og kan transportere og brødfø seg selv i et knipetak. MPene er væpnet med AG-3 og pistol. Det er snakk om å inndra AGene — men da vil MPene stå svakt under eskortetjeneste.

Lt. Vidar Refvik avsluttet sin FN-tjeneste for medaljeparaden. Han går tilbake til sin hjemlige jobb som betjent i Utrykningspolitiet. Han bor i Oslo, men har i de siste fire år tjenestegjort som UP-mann i Nord-Norge. Refvik betegner arbeidet i Libanon som en god skole for enhver politimann — ikke minst får man fin rutine i selvstendig etterforskning. Som eksempel kan nevnes at NORBATTs MP ble overlatt etterforskningen av helikopter-ulykken i Qana hvor fire nordmenn omkom. Det var et arbeid som varte en hel uke.

— Men seks måneder kan være nok — etterpå blir det nok helst sløv rutine, sier lt Refvik som ikke vil svare på om gutta og befalet i NORBATT III drikker mer eller mindre enn foregående kontingent.

— Det er farlig å drive den slags sammenligning, sier han med et smil.

— Jeg vil imidlertid nevne at oberst Backers tiltak har hatt en positiv virkning for å få mer kontroll over alkoholforbruket, tilføyer han.

TIBNINES SVAR PÅ ALBERT SCHWEITZER

NORMAINCOY har også en sanitetstjeneste. Den besørger til vanlig av « feltskjær » og fenrik Dag Troberg, som, naar han ikke bedriver doktorering paa trappen til kontorbygget, jobber han paa kjøretøyverkstedet.

Vaar glade amatørkirurg er forøvrig å regne blant veteranene i UNIFIL. Han var først 6 måneder i NORMEDCOY I, ogsaa der paa kjøretøyverkstedet. Etter et halvt år i gamlelandet hadde han fått nok, og reiste altsa ned i NOMAINCOY III.

Andreman i det lokale « helseteam » er fenrik Asgeir Nikolaisen, ellers syselsatt i replagtroppen og som pratemaker paa den lokale Radio Scorpion. Han er ogsaa velkvalifisert for oppgaven, med hjelpekorps erfaring fra Norge, som nesten ferdig utdannet instruktør.

I følge « pasientene », først og fremst kompaniets egne folk og sivilarbeidere, er man vel fornøyd med fenrikenes sanitetsvirksomhet. Tidligere måtte man til IRISHBATT med alle småskader, naa får man altså behandling paa stedet. NORMEDCOY har stilt til rådighet et passende utvalg utstyr, og avdelingens sanitetsskap er for tiden velfyllt.

Det føres ingen statistikk over arbeidet, men fenrikene mener at gjennomsnittet er på ca 5 behandlede tilfeller pr dag. Det dreier seg for det aller meste om sår og infeksjoner av lettere art. Man har ogsaa hatt ambulanseskjoring med irsk ambulanse. Det gikk, pussig nok, bra.

JON ASEN

Tibnines «daktari», fenr Dag Trobakk, i arbeid med en verkefinger tilhørende kokk Kenneth Nyhagen.

NY FOTOGRAF TIL BLUE BERET

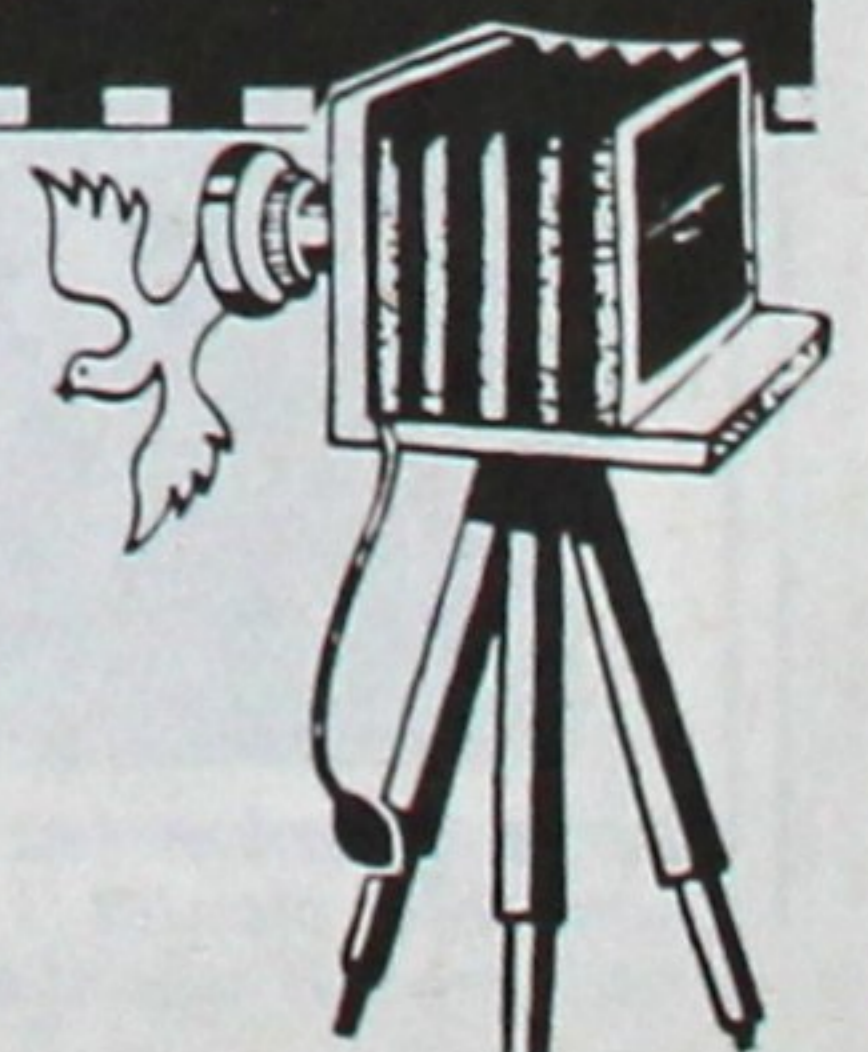
Har ogsaa du lagt merke til at bildestoffet i dette nummeret av Blue Beret er blitt bedre — bade når det gjelder kvalitet og action ?

Forklaringen er at vi har fått en proff pressefotograf ned over til å ta seg av fotograferingen ute i felten og mørkeromsarbeidet.

Geir Arnesen heter mannen. Han er 21 ar gammel og tegnet seks maneders kontrakt med NORBATT like etter at han var ferdig med sin ver-

neplikten.

Geir Arnesen som er pressefotograf i Stavanger Aftenblad og hjemmehørende i samme by, gikk rekruttskolen i Kavaleriet — resten av verneplikten ble avtjent som pressefotograf hos Forsvarets overkommando, Presse- og informasjonsavdelingen.

skogbrann er

— Ebel es Saqi var en by med ca. 1.500 innbyggere før krigen. De levde av jordbruk, dyrking av hvete og andre kornsorter, men de ca. 25.000 oliventrær som omtrent alle i byen eidde, var næringsvei nummer én. I dag er det bare ca. 7.000 oliventrær igjen. En del strøk med under de første kamphandlingene mellom PLO

og falangistene, noe gikk tapt under den israelske invasjonen og under den noe urolige situasjon mens NORBATT I var på plass. Men størsteparten av de 18.000 oliventrær som er blitt mer eller mindre ødelagt — gikk tapt ved en serie skogbranner i midten av juni måned i år. Tapet bæres av de gjenværende fa-

milier i Ebel es Saqi. Får vi ikke hjelp av regjeringen til å dekke tapet, er jeg redd vi må flytte.

Det er den 73 år gamle Salim Toma som sier dette til Blue Beret. Salim Toma er en meget erfaren og dyktig olivendyrker i Ebel es Saqi. Han var en av de store innen

bransjen før krigen. Da hadde han 500 oliventrær — i dag har han bare ca. 200 igjen.

— Størparten av de ca. 18.000 oliventrærne ble helt forkullet etter brannen — en mindre del ble brannskadd og klarer seg — men det er klart at de vil bære atskillig mindre frukter etter skadene. Oliventrær er verdt fra 200 til 1.000 libanesiske pund avhengig av hvor stor avling de gir — vi kan sette gjennomsnittsprisen på 500 pund pr. tre. Etter dette blir tapet for familiene i Ebel es Saqi på rundt 5 mill. libanesiske pund, sier Salim Toma.

— Hvis vi skal holde oss til vestlig produksjons-terminologi kan vi si at oliventrærne er produksjonsapparatet mens avlingene er produktet. Vårt problem er at « produksjonsapparatet » ikke lar seg erstatte på samme måte som f. eks. maskiner. Et oliventre er på tykkelse som en blyant når det blir plantet. Senere må det podes for å bære frukt. Det må pløyes, vannes og gjødsles for å få plantene til å vokse opp — først etter 15 års steil vil de bære frukter og gi oss avlinger som takk for strevet. Skal vi regne produksjonstapet i de 15 år vi trenger for å få nye 18.000 oliventrær som bærer frukter — kommer det opp i svimlende beløp — mange millioner libanesiske pund, sier Salim Toma.

— Ebel es Saqi er berømt for sine gamle oliventrær. Ekspertene som har besøkt byen sier at et oliventre som ligger i sørenden av byen — ikke langt unna nordmennenes observasjonspost — er flere tusen år gammelt. I en olivenlund like nedenfor den nye kirkegården — øst for den øvre kirken og i skråningen ned mot Hasbani-dalen — finner du trær som ble plantet i Romertiden — før Kristi fødsel, sier Toma.

Blant de oliventrærne som er gått tapt, er det både eldre og yngre trær. Ekspertene anslår alderen på trærne ved

Terje Gaarden fra Sambandstroppen sammen med en lokal gjeter som viser et oliventre som ble plantet i romertiden — før Kristi fødsel. Denne olivenlunden ligger i skråningen ned mot Hasbani-dalen, øst for den øvre kirken.

dyrkerne:

dyrere enn krig

— Intet arbeid gir bedre humør enn det å dyrke jorden og skaffe folk mat, mener Salim Toma som var en av de største innen oliven-bransjen i Ebel es Saqi før krigen. Treet i bakgrunnen er et oliventre hjemme i hagen hans.

steder man dyrker oliven i libanon

å måle omfanget. Når man vet at tykkelsen på et nyplantede tre er som en blyant, lar det seg gjøre å beregne alderen på dem. Et alminnelig bra oliventre gir en avling på 20 kg pr. år.

Skogbrannene fant sted fra 14. juni og åtte dager fremover. Oliventrær stod i flammer både øst, sør og vest for Ebel es Saqi. Øst for byen mistet eierne ca. 50 trær etter en skogbrann som skyldtes utløste snublebluss. I sør var fosforgranater fra bombekastere brannårsaken, hevder Salim Toma.

I vest er eierne ikke sikker

på brannårsaken — men konstaterer at skogbrannene kom i bølger. Vanligvis oppstår slike branner ved at folk f. eks. kaster en brennende sigarett fra seg, man slokker brannen, og det var det hele. I dette tilfellet opplevet eierne at det begynte å brenne på ny etter at de hadde hatt et svare strev med å slokke. Det begynte å brenne på ny neste dag — og så neste dag igjen. Det hele kom i bølger en hel uke.

Norske soldater hjalp til med slokkingen. Da det var på det verste deltok 50 soldater med tankvogn i slokkingarbeidet.

jeg regner de norske guttene som del av min egen familie

— Vi takker UNIFIL for at organisasjonen har sendt norske soldater hit for å beskytte oss. Vi som bor i Ebel es Saqi betrakter ikke de norske soldatene som fremmede — de er våre venner. Selv føler jeg det som de er mine egne sønner — de hører til familien, sier fru Sumaya Rassy, NORBATTs sivilansatte sydame, til Blue Beret.

Fru Sumaya og hennes mann Samuel som er småbruker, er født og oppvokst i Ebel es Saqi. De har tre sønner og en datter. Den yngste sønnen er hjemmeværende mens to sønner og datteren er gift i Beirut.

Krigen kom til Ebel es Saqi ved juletider i 1976. Palestinske grupper etablerte seg i byen, noe som førte til at byen ble beskyttet med artilleri fra Marjayoun. Beskytningen fant sted ca. to ganger daglig og varte opp til fire timer hver gang. Folk måtte oppholde seg lange tider i dekningsrommene, og all vanlig samfunnsvirksomhet som arbeid og skolegang ble deretter. Resultatet var at rundt 98 prosent av befolkningen forlot byen.

Sumaya og Samuel Rassy var blant dem som dro, men en søster og en bror av Sumaya var blant de seks av befolkningen som holdt ut. De led mye vondt under krigen og gav endelig opp og flyttet ut under den israelske invasjonen i mars 1978.

Ekteparet Rassy bodde hos barna i Beirut i to år, men flyttet tilbake til hjembyen i juni 1978 etter at de første norske FN-soldatene i NORBATT I hadde rykket inn i området. Seks innbyggere av Ebel es Saqi hadde mistet livet under krigshandlingene — tre kristne og tre drusere. En mann var blitt alvorlig skadd, han mistet synet.

Og hvordan Ebel es Saqi — Sør-Libanons perle og et yndet feriested før krigen — sa ut etter all beskytning og bombing, det kan vi jo all konstatere den dag i dag.

Familien Rassy som bor på øvre side av veien et stykke nedenfor nedre kirke, fant

Bataljonens sydame — fru Sumaya Rassy — i fullt arbeid.

sitt hjem plyndret og til dels skutt i stykker da de vendte tilbake. Men de fikk ryddet opp og har forsøkt å gjøre det beste ut av situasjonen.

Og skal man forsøke å se det positive i enhver sak, så er det et faktum at all tidligere uoverensstemmelser og gnisninger mellom de forskjellige religiøse grupper har forsvunnet. I dag holder folket i Ebel es Saqi sammen — uansett bakgrunn.

Sumaya er en av de få sivilansatte i UNIFIL i det norske ansvarsområdet. Hun legger opp bukser, syr på merker og navneskilt og gjør alt annet syarbeid innen NORBATT. Hun har jobb også for NORBATT-personell utenom Ebel es Saqi. Hun har arbeidet med dette i ni måneder nå — og det har blitt hundrer av uniformer som har passert symaskinen hennes. Hun begynner jobben klokken fem om morgenen. Skal hun klare å få arbeidet unna under rotasjoner og andre « topper », må hun kjøre på med rundt tre timers overtid pr. dag.

Det a ga til sydamen er

ikke noe man gruer seg til i Ebel es Saqi. Om Sumaya er aldri så mye stresset og ned-

lesset i arbeid, tar hun i mot deg med vennlighet — du er hjertelig velkommen.

SISTE MEDALJEPARADE MED HELVINGEN

Fredag 6. juli arrangerte man den siste medaljeparade i Naqoura der NORAIR var med, og i den forbindelse ble paraden holdt på landingssplasset for vingens helikoptere.

Paraden var felles for personellet i NORMEDCOY, NOR AIR, norsk personell i HQ samt MOVCON, tilsammen var det 96 kvinner og menn som skulle motta medalje. På grunn av leaveavviklingen og annet fravær ble UNIFIL-medaljen for over 90 dagers tjeneste delt ut til 74 verdige mottagere, blant disse 13 fra Helvingen.

Tradisjonen tro festet UNIFIL-sjefen, generallöytnant E. A. Erskine medaljen på forreste rekke, mens resten av

mannskapene ble dekorert av henholdsvis oberstlöytnant Skipenes for HQ, oberstlöytnant Steindal for MEDCOY og major Ostnes for NORAIR.

I sin hilsen trakk Force Commander frem at dette var siste gang NORAIR var med på en medaljeparade. — UNIFIL's misjon ville ha vært mye vanskeligere å løse dersom vi ikke hadde hatt dere, sa generalen som rettet en spesiell takk til major Ostnes for den maten han og resten av mannskapet har oppfylt sitt ansvar på.

Også NORMEDCOY fikk lovord av Force Commander. Urolighetene i mars og april viste kompaniets sanne kaliber, sa han.

hard reaksjon på avslaget vakttillegg-kravet

Korporaler og menige i Den norske FN-styrken har reagert kraftig på regjeringens avslag på kravet om et månedlig vakttillegg på 900 kroner pr. mnd. I NORMAINTCOY har samtlige tillitsmenn gått av, og det er valgt nye. I NORBATT var det først flertall for at tillitsmennene skulle trekke seg — men dette fikk ikke det foreslåtte 2/3 flertall i hele Den norske

FN-styrken — og tillitsmennene fortsetter. NORBATTs fungerende hovedtillitsmann, Asbjörn Braanaas, opplyser at kompanitillitsmennene utreder en egen yrkesorganisasjon for FN-soldatene — en uavhengig sadsan eller med tilknytning til YS eller LO. Alternativene vil så bli lagt fram for soldatene til avgjørelse.

FN-soldatene føler at de

har tapt i denne saken fordi de står svakt som yrkesgruppe. Tillitsmannsapparatet gir ingen forhandlingsrett i tariffspørsmål.

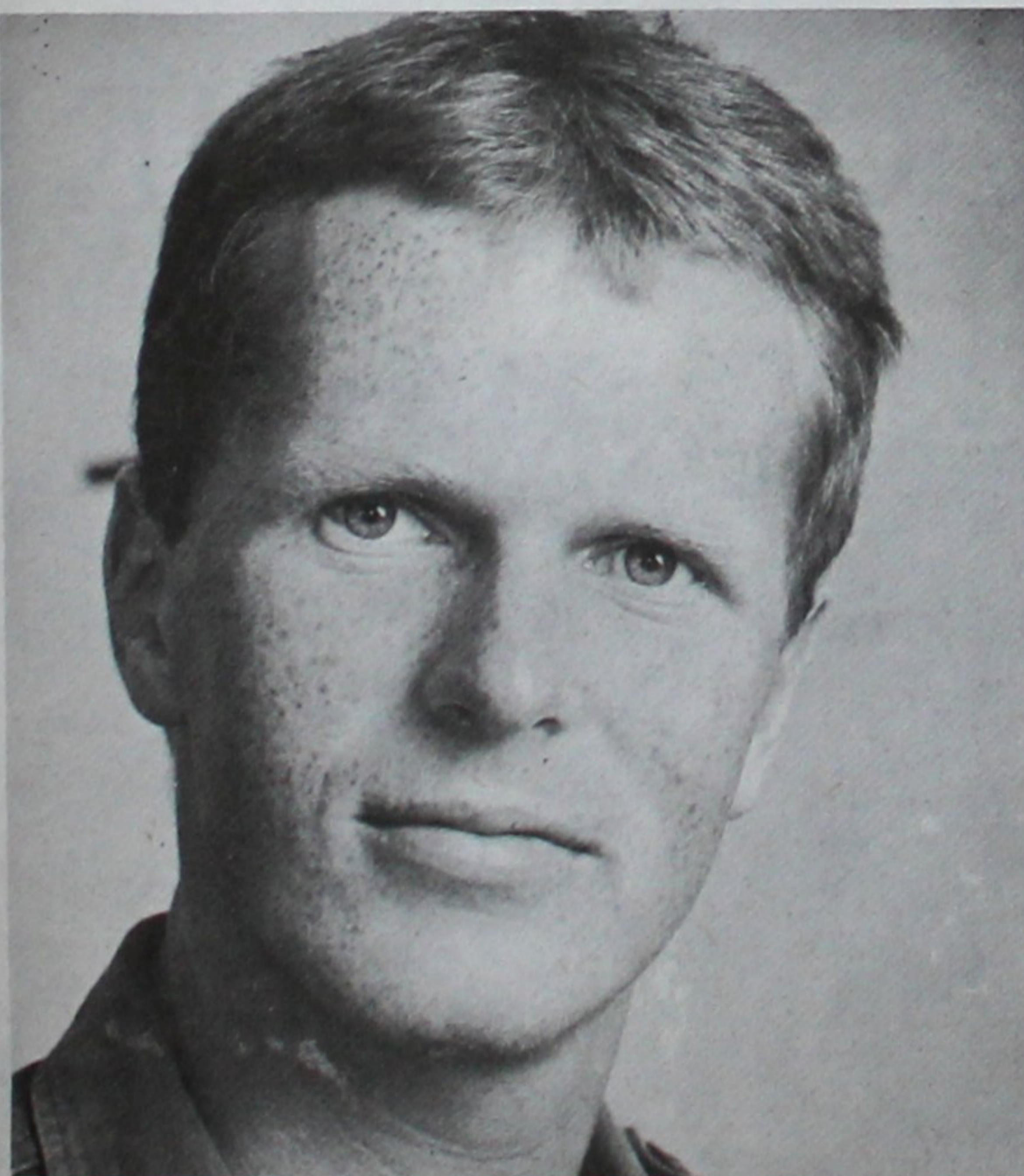
I en protest adressert til regjeringen, forsvarsministeren og hans statssekretær, overlevert på et møte med statssekretær Johan Jörgen Holst den 13. juli i Ebel es

Saqi, ble det sagt fra om dette med rene ord.

Tillitsmennene i NORBATT understreker at deres reaksjon er rettet i mot myndighetene hjemme — ikke mot Den norske FN-styrken eller mot egen avdeling hvor forholdet mellom befall og mannskaper alltid har vært godt.

I NORBATT:

TILLITSMENNEN FORTSETTER

Asbjörn Braanaas.

— En av reaksjonene på avslaget på kravet om vakttillegg i NORBATT var at samtlige tillitsmenn i Kp A og Kp B ville trekke seg. Det ville også én av ni tillitsmenn i Stabskompaniet. Det vil si at det ble et flertall på 9 mot 8 for at tillitsmennene i bataljonen skulle gå av som protest mot avslaget. Vi som ville gå av, tok imidlertid det forbehold at bare hvis 2/3 av tillitsmennene i hele Den norske FN-styrken ønsket det, skulle vi gå av. Det ble ikke oppnådd 2/3 flertall i Den norske FN-styrken, og derfor fortsetter alle tillitsmenn bortsett fra de i NORMAINTCOY som valgte å gå, sier fungerende hovedtillitsmann i NORBATT, Asbjörn Braanaas fra Kp B, til Blue Beret.

— Harmen og skuffelsen var felles for alle tillitsmennene — bade for dem som ville gå av og for dem som ville fortsette. Selv om tillitsmennene i bataljonen valgte å fortsette, vil jeg støtte til-

litsmennene i NORMAINTCOY som trakk seg. Det er imidlertid viktig å handle samlet, vi må styrke kontakten oss i mellom for å nå fram i våre krav, sier Braanaas.

— Vår kanskje viktigste oppgave vil bli å finne en sterkere organisasjonsform — det må settes fortgang i dette arbeidet. Troppstillitsmennene understreket viktigheten av dette. Tillitsmannsapparatet er tilpasset vernepliktsforsvaret — det gir ingen forhandlingsrett i tariffspørsmål. Vi FN-soldater betrakter oss som arbeidstakere i forhold til Staten. Kompanitillitsmennene vil utrede saksaken og legge fram forskjellige alternativer — en egen yrkesorganisasjon, en organisasjon tilsluttet Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund eller Landsorganisasjonen, sier Asbjörn Braanaas.

forts. neste side

I NORMAJNTOY:

TILLITSMENNEN TREKKER SEG

Jan Eilertsen.

— De nåværende tillitsmenn i NORMAJNTOY har vedtatt å trekke seg i protest mot Regjeringens avslag på kravet om vakttillegg. Dette er en personlig protest fra oss, og vi har oppfordret troppene til å velge nye tillitsmenn. Dette for at vi fortsatt skal ha talsmenn for soldatene her nede.

Slik oppsummerer Jan Eilertsen, tillitsmann i Verkstedkompaniet i Tibnine situasjonen, etter at soldatene fikk nei til eget vakttillegg. Han understreker ellers meget sterkt at tilbaketrekkingen av tillitsmennene ikke på noen måte er rettet mot NORMAJNTOY og dets ledelse, som man har et godt forhold til, men mot Regjeringens behandling av denne saken.

— Det er ikke internt vi har problemer, men store saker som blir stoppet hjemme i Norge på grunn av liten forståelse for FN-soldatenes problemer. Vakttillegget er

nevnt, men også leave-sentéret er en slik sak.

— Hvordan var reaksjonen på avslaget ?

— Det er stor skuffelse hos soldatene, men det er ingen grunn til å gi seg. Det er nå viktig å få folk som skal ta rekap inn i arbeidet, og det er ingen tvil om at vi nå må arbeide mot 1. januar da inntektstoppen blir opphevet. Jeg tror ellers at dette avslaget vil få stor betydning for rekrutteringen til FN-styrken, og vår protest viser at vi ikke bare er fornøyd med myndighetenes behandling av oss. Slik forskjellsbehandling mellom menige og befal skaper misnøye. Forskjellen må markeres gjennom den ordinære lønn — ikke gjennom tillegg som man får for en konkret utført oppgaven.

— Hvorfor oppfordrer dere troppene til å velge nye tillitsmenn ?

— Vi vil opprettholde tillitsmannsordningen som et talerør for soldatene. Dessuten ønsker vi ikke små fraksjonsgrupper som arbeider på egen hånd og utgir seg for å representere soldatene, slutter Jan Eilertsen i Tibnine.

I MEDCOY:

BITTERHET OG HARMME

— Avslaget på kravet om vakttillegg for FN-soldatene var en stor skuffelse, og hos er det stor bitterhet og harme over måten vi er blitt behandlet på av Regjeringen. Det er hovedtillitsmann Frode Duesund i NORMEDCOY som sier dette til Blue Beret.

— Ikke minst på grunn av omtaler i norsk presse var det ventet at vi nå skulle få det etterlengtede tillegget. Derfor kom avslaget som en overraskelse på oss.

Fra tillitsmennene ved Sanitetskompaniet er det gatt hjem en sterk uttalelse om saken. Bl. a. oppfordrer man norsk ungdom til ikke å verve seg som FN-soldater på grunn

av den behandling soldatene har fått i forbindelse med vakttillegget.

— Har det vært vurdert å nedlegge vervene som tillitsmenn ?

— Vi har hatt saken oppe på allmannamøte i kompaniet, men stemningen var at vi fortsatt skal ha tillitsmenn. Dersom vi trekker oss, er det ingen til å føre saken videre, og vi står uten talsmenn i både denne og andre mer interne saker.

— Så man ønsker ikke å gi opp arbeidet for vakttillegg ?

— Nei, det må fortsette. Vi kan ikke gi oss nå, slutter Duesund.

Frode Duesund.

KAMEL ELLER DROMEDAR?

Dette digre beistet som vår mann Åsen har knipset i traktene omkring Tibnine er faktisk begge deler, både kamel og dromedar. Til slekten Tyropoda hører to typer kameler, baktrisk kamel (*Camelus bactrianus*) som har to

pukler, og arabisk kamel (*Camelus dromedarius*) som har bare en pukkel. Det er denne karen du ser på bildet. Vil du se en baktrisk kamel, må du dra til Sinkiang i China eller til dyreparken i Kristiansand. Kamelen oppstod i Nord-

Amerika, hevder forskerne. Dette skjedde i Eocene-perioden mellom 70 og 50 millioner år siden. Noen år senere — i den såkalte Pleistocene-tiden — emigrerte kamelen til Sør-Amerika, Asia og Europa. Kamelen har ikke vårt

problem med vesketap. Den taler å gå lenge uten vann ved å tape vann fra vevene for den reduserer blodvolumet. Den oppbevarer ikke vann i pukkelen slik mange tror — pukkelen består av fettvev.

Blomster til norske i Naqoura

Generalsekretær Kurt Waldheim har sendt en hilsen til brigader M. Vadset for den rolle hans spilte under begivenhetene i Naqoura omkring 18. april som fungerende Force Commander i gen Erskines fravær.

Generalsekretæren takker for mot og innsats og lover å sette i verk tiltak som kan trygge Naqoura som UNIFIL's

hovedkvarter.

Den som i dag besøker Naqoura kan tydelig se at slike tiltak er i gang — høye grusvoller mot veien og sandsekker på strategiske steder vil gi militært og sivilt personell i Naqoura-leiren bedre beskyttelse i det minste mot håndvåpen og andre flatbanevåpen. Det er også kommet opp tilstrekkelig med bes-

kyttelserom for grovere skyts.

I et av de siste numrene av « Litani » — feltavisen for UNIFIL — har Force Commander, gen E. A. Erskine, en spesiell hilsen til militært og sivilt personell i Naqoura i forbindelse med angrepet den 18. april.

Også norske avdelinger og høyere sjefer er nevnt i hilsenen som berømmer mot, ro og sindighet, og evnen til å gjøre en god jobb under svært vanskelige forhold. Av norske avdelinger berømmes NORMEDCOY og NORAIR, videre brigader Martin Vadset og oblt F. Skipenes — som henholdsvis fungerende Force Commander og Deputy Chief Operations Officer.

Pengehjelp fra Vestlandet til NORBATT'S sivilbefolkning

— Etter initiativ fra ungdomsledere — speiderledere og idrettsledere — ble det 1. juli avsluttet en innsamlingsaksjon i Hardangerområdet. Aksjonen gikk ut på å samle inn penger til NORBATTs innsats for sivilbefolkningen i bataljonens ansvarsområde. Det første bevis på at denne aksjonen har vært vellykket — er den nye lysekronen av messing i den nyoppussede kirken i Ebel es Saqi. Resten av pengene vil gå til elektrisk lys for innbyggerne i Ebel es Saqi, forebygging av struma i Hebbariye, og til diverse hjelpetiltak for skoleelevene i samarbeid med den sivile komite hvor bl. a. moukhtarene er med, sier bataljonspresten, maj Harald Aalvik, til Blue Beret.

— Jeg setter særlig pris på at innsamlerne ikke har båndlagt pengene til noe spesielt formål — de har overlatt til oss å bestemme hva pengene skal brukes til ut fra den tankegang at vi som bor her nede vet bedre hvor skoen trykker, sier bataljonspresten.

— Men har ikke bataljonen allerede skaffet folk i Ebel es Saqi elektrisk lys ?

— Strømmen kommer fra det militære aggregat som dekker det militære behov. Det er riktig at denne og tidligere bataljoner har lagt inn lys til enkelte familier i byen. Bataljonen har imidlertid ikke materiell nok til å hjelpe alle, og dette arbeidet har heller ikke vært planmessig nok. Resultatet har blitt at noen har fått mye mens andre ikke har fått noe i det hele tatt. Vi har bestilt elektrisk utstyr fra Norge og vil få hjelp av bataljonen til å montere dette — alle sivile hus skal få innlagt lys etter våre planer, sier bataljonspresten.

— Hva er struma ?

— Det er en halssykdom som særlig folk i Hebbariye er plaget av. Det er en ren

Bataljonspresten, maj Harald Aalvik (til høyre), tenner lysene i den nyervervede lysekronen med god hjelp fra Ebel es Saqis moukhtar, Joseph Saadi.

mangelsykdom. Vi vil kunne helbrede og forebygge struma ved å kjøpe inn spesiell mat som vil bli delt ut til folket der. — Far vi penger til overs, vil vi bruke dem til

hjelpetiltak for skoleelevene i bataljonens ansvarsområde — i samarbeid med den sivile komiteen. Det gjenstår forøvrig mye oppussingsarbeid i den øverste kirken i

Rachaiya el Foukhar — det er den romersk-katolske kirken som er best bevart der oppe. Vi kommer til å kjøpe inn en minnegjenstand til denne kirken, sier bataljonspresten.